

— Prav. Tako se kesajo vsi mladi zločinci, če niso že v mladosti preveč zakrknjeni.

Beseda »zločinci« je padla trdo, da je usekala in ranila. Tonček je pobledel, mlada družba je onemela.

— In nisi nič mislil na ubogega starega Florijana in na mater golobico?

— Sem, gospod upravitelj, samo na Florijana sem mislil. Pustil sem Franceta v gozdu in pobegnil domov. Šel sem mimo pristave in sem videl Florijana na strehi. Tako žalostno je grulil, golobica pa je obletavalala pristavo in se vračala h gnezdu... in se mi je zdelo, da se samo joče. Ponoči nisem mogel zaspati. Tista dva gola mrtva mladiča sem videl...

— Pa materi in očetu nisi nič povedal?... Se nisi nič zmisлил, da

imaš tudi starše in da bi jima bilo hudo, če bi te pobrala smrt.

Tonček ni mogel več odgovoriti. Kar vsulo se mu je po licu.

— Je že dobro, je že dobro, je gospod upravitelj pobožal fantiča po pšeničnih laseh. — Izmed vas vem da nihče ne bo več kradel golobov, s Francetom pa že še obračunam.

V veži je mogočno zazvonilo, odmor je bil končan.

Od tega dne je Tonček sleherni dan prinašal v šolo svoj škrnicelj zrnja, da je krmil v odmoru številno golobjo družino. Poлагoma se je jel vračati k šoli tudi stari Florijan. Nič več ni bil tako hud kakor prejšnje čase. Žalovanje je polagoma pojenjalo. No, takrat je bila že najlepša pomlad, polna cvetja in sonca.

METKA KAPUŠINOVA

*Na sončni rebri Radovica stoji,
ovija venec jo zorečih trt,
ob pragu sloni v hiži na podboji
i tužno gleda na sahneci vrt
vsa blede Metka Kapušinova.*

*Joj, tako bila lepa je i mlada,
ko je nevesta došla v domek ta!
V naročju sinek — radost ji i nada,
na moža se naklonila je vsa
vesela Metka Kapušinova.*

*Več pasel je Matiček vedroživi,
a ona vtopljena je v težko delo
na vrtu, v trtju, v lozi i na njivi,
v življejne pogledovala veselo
je vedra Metka Kapušinova.*

*Mož Marko je na skrb vzel zidanico,
težaška dela je obavljal on,
ko zapopeval veliki je zvon,
k nedelji zmesila je povitico
v posladek Metka Kapušinova.*

*A pollej Marka so ji opozvali,
tam daleko v Galiciji je pal.
Za koga le? Odgovora ji niso znali.
Kdo neki jim je to pravico dal?
Razmišlja Metka Kapušinova*

*i gleda dole na sahneci vrt,
na onemogle suhe roke gleda,
Matička je i Marka vzela smrt
i hižica sirotna se seseda —
nič več ne more Metka Kapušinova.*

*I Radovica iše v rebri stoji
i venec iše jo ovija trt,
a ona je odišla, da spokoji
od muke jo i gladi rajski vrt —
sirota Metka Kapušinova!*

E. L. GANGL